1. ספר ויקרא פרק י"ט

א ב וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־כל־עדת בני־ישראל
ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם:
ג איש אמו ואביו תיראו ואת־שבתתי תשמרו אני יהוה
ד אלהיכם: אל־תפנו אל־האלילם ואלהי מסכה לא תעשו
ה לכם אני יהוה אלהיכם: וכי תזבחו זבח שלמים ליהוה
ו לרצנכם תזבחהו: ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר עד־
ז יום השלישי באש ישרף: ואם האכל יאכל ביום השלישי
ח פגול הוא לא ירצה: ואכליו עונו ישא כי־את־קדש יהוה
ט חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ובקצרכם את־קציר
ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצר ולקט קצירך לא תלקט:
י וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב
יא אתם אני יהוה אלהיכם: לא תגנבו ולא־תכחשו ולא־תשקרו
יב איש בעמיתו: ולא־תשבעו בשמי לשקר וחללת את־שם
יג אלהיך אני יהוה: לא־תעשק את־רעך ולא תגזל לא־תלין
יד פעלת שכיר אתך עד־בקר: לא־תקלל חרש ולפני עור לא
טו תתן מכשל ויראת מאלהיך אני יהוה: לא־תעשו עול במשפט
לא־תשא פני־דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך:
טז לא־תלך רכיל בעמיך לא תעמד על־דם רעך אני יהוה:
יז לא־תשנא את־אחיך בלבבך הוכח תוכיח את־עמיתך ולא־
יח תשא עליו חטא: לא־תקם ולא־תטר את־בני עמך ואהבת
יט לרעך כמוך אני יהוה: את־חקתי תשמרו בהמתך לא־תרביע
כלאים שדך לא־תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנז לא יעלה
עליך:

המשך י"ט

לא אל־תפנו אל־האבת ואל־הידענים אל־תבקשו לטמאה
לב בהם אני יהוה אלהיכם: מפני שיבה תקום והדרת פני זקן
לג ויראת מאלהיך אני יהוה: וכי־יגור אתך גר
לד בארצכם לא תונו אתו: כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר
אתכם ואהבת לו כמוך כי־גרים הייתם בארץ מצרים אני
לה יהוה אלהיכם: לא־תעשו עול במשפט במדה במשקל
לו ובמשורה: מאזני צדק אבני־צדק איפת צדק והין צדק יהיה
לכם אני יהוה אלהיכם אשר־הוצאתי אתכם מארץ מצרים:
לז ושמרתם את־כל־חקתי ואת־כל־משפטי ועשיתם אתם
אני יהוה:

2. ספר הושע פרק ב'

טז לכן הנה אנכי מפתיה והלכתיה
יז המדבר ודברתי על־לבה: ונתתי לה את־כרמיה משם
ואת־עמק עכור לפתח תקוה וענתה שמה כימי נעוריה
יח וכיום עלותה מארץ־מצרים: והיה ביום־
ההוא נאם־יהוה תקראי אישי ולא־תקראי־לי עוד בעלי:
יט והסרתי את־שמות הבעלים מפיה ולא־יזכרו עוד בשמם:
כ וכרתי להם ברית ביום ההוא עם־חית השדה ועם־עוף
השמים ורמש האדמה וקשת וחרב ומלחמה אשבור מן־
כא הארץ והשכבתים לבטח: וארשתיך לי לעולם וארשתיך
לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים: וארשתיך לי באמונה
וידעת את־יהוה: והיה ביום ההוא אענה
נאם־יהוה אענה את־השמים והם יענו את־הארץ:
והארץ תענה את־הדגן ואת־התירוש ואת־היצהר
והם יענו את־יזרעאל: וזרעתיה לי בארץ ורחמתי את־
לא רחמה ואמרתי ללא־עמי עמי־אתה והוא יאמר
א אלהי: פרק ג' ויאמר יהוה אלי עוד לך אהב־אשה
אהבת רע ומנאפת כאהבת יהוה את־בני ישראל והם
ב פנים אל־אלהים אחרים ואהבי אשישי ענבים: ואכרה
לי בחמשה עשר כסף וחמר שערים ולתך שערים:
ג ואמר אליה ימים רבים תשבי לי לא תזני ולא תהיי
ד לאיש וגם־אני אליך: כי ימים רבים ישבו בני ישראל
אין מלך ואין שר ואין זבח ואין מצבה ואין אפוד
ה ותרפים: אחר ישבו בני ישראל ובקשו את־יהוה אלהיהם
ואת דויד מלכם ופחדו אל־יהוה ואל־טובו באחרית
א הימים: פרק ד' שמעו דבר־יהוה בני ישראל כי ריב
ליהוה עם־יושבי הארץ כי אין־אמת ואין־חסד ואין־דעת
ב אלהים בארץ: אלה וכחש ורצח וגנב ונאף פרצו ודמים
ג בדמים נגעו:

3. מדרש רבה, שיר השירים א' ל"א

אמר ר' אידי מעשה באשה אחת בצידן ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה. אתון גבי ר' שמעון בן יוחאי בעיין למשתבקא דין מדין. אמר להון חייכון כשם שנזדווגתם זה לזה במאכל ובמשתה כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה. הלכו בדרכיו ועשו לעצמן יום טוב ועשו סעודה גדולה ושכרתו יותר מדאי. כיון שנתישבה דעתו עליו, אמר לה בתי ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית וטלי אותו ולכי לבית אביך. מה עשתה היא, לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם שאוהו במטה וקחו אותו והוליכוהו לבית אבא. בחצי הלילה ננער משנתיה. כיון דפג חמריה, אמר לה בתי היכן אני נתון. אמרה ליה בבית אבא. אמר לה מה לי לבית אביך. אמרה ליה ולא כך אמרת לי בערב כל חפץ טוב שיש בביתי טלי אותו ולכי לבית אביך, אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך. הלכו להם אצל ר' שמעון בן יוחאי ועמד והתפלל עליהם ונפקדו. ללמדך מה הקדוש ברוך הוא פוקד עקרות אף צדיקים פוקדים עקרות.

והרי דברים קל וחמר, ומה אם בשר ודם על שאמר לבשר ודם שכמותו אין לי חפץ בעולם טוב ממך נפקדו, ישראל המחכים לישועת הקדוש ברוך הוא בכל יום ואומרים אין לנו חפץ טוב בעולם אלא אתה על אחת כמה וכמה, הוי נגילה ונשמחה בך. למטרונה שהלך המלך בעלה ובניה וחתניה למדינת הים. ובאו ואמרו לה באו בניך. אמרה מה אכפת לי, תשמחנה כלותי. כיון שבאו חתניה אמרו לה באו חתניך. אמרה מה אכפת לי, תשמחנה בנותי. אמרו לה בא המלך בעליך. אמרה האי חדותא שלמה חדו על חדו. כך לעתיד לבוא באין הנביאים ואומרים לירושלים (ישעיה ס ד) בניך מרחוק יבאו, והיא אומרת להם מה אכפת לי. (שם) ובנתיך על צד תאמנה, אמרה מה אכפת לי. כיון שאמרו לה (זכריה ט ט) הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע, אמרה הא חדותא שלמה, דכתיב (שם) גילי מאד בת ציון, וכתיב (שם ב יד) רני ושמחי בת ציון וגו', באותה שעה היא אומרת (ישעיה סא י) שוש אשיש בה' תגל נפשי באלהי.

4. משנה מסכת אבות ו'

בארך אפים, בלב טוב, באמונת חכמים, בקבלת היסורין, המכיר את מקומו, והשמח בחלקו, והעושה סיג לדבריו, ואינו מחזיק טובה לעצמו, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, אוהב את הצדקות, אוהב את המישרים, אוהב את התוכחות, ומתרחק מן הכבוד, ולא מגיס לבו בתלמודו, ואינו שמח בהוראה, נושא בעל עם חברו, ומכריעו לכף זכות, ומעמידו על האמת, ומעמידו על השלום, ומתישב לבו בתלמודו, שואל ומשיב שומע ומוסיף, הלומד על מנת ללמד והלומד על מנת לעשות, המחכים את רבו, והמכון את שמועתו, והאומר דבר בשם אומרו, הא למדת כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאלה לעולם, שנאמר ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי:

5. רש"י, במדבר ל"ג

(מ) וישמע הכנעני. כאן למדך שמיתת אהרן היא השמועה שנסתלקו ענני כבוד וכסבור שנתנה רשות להלחם בישראל לפיכך חזר וכתבה: (מד) בעיי העברים. לשון חרבות וגלים כמו (מיכה א) לעי השדה (תהלים עט) שמו את ירושלים לעיים: (מט) מבית הישמות עד אבל השטים. כאן למדך שיעור מחנה ישראל י"ב מיל. דאמר רבה בר בר חנה לדידי חזי לי ההוא אתרא וכו': אבל השטים. מישור של שטים אבל שמו:

6. אור החיים, במדבר ו'

יאר ה'. פרוש שלא יהיה מסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים שבזה יאיר אור שכינתו על ישראל:

ויחנך וגו'. פרוש יתן לך חן וחנינה

כו) ישא ה' פניו אליך וגו'. פרוש אם סבבו מעשים עד שהבדילו עונותיכם ביניכם ובין ה' אלהיכם ישא ה' המבדיל, וישם לך שלום פרוש הוא הפך הפרוד, והמשכיל בתבת שלום ידע כי הוא זה יסוד עולם המחזיק בעליונים ובתחתונים והוא כלי המחזיק ברכה כשאין מפריד, וזה הוא סוד ושמו את שמי על בני ישראל שגמר אמר ואני אברכם:

7. אורות הראי"ה קוק
ישראל ותחייתו כ'

העולם הולך ותועה בנתיבותיו. אבל מבקש הוא את האמון האלהי, את הנתיב של אור החיים, ובא יבא האור. והתכן בבנין משפחתי בין ד' אל־העולם ובין כל מעשיו יופיע על־ידי התגלות אמונת־אומן, אשר בישראל מאז היא אצורה. "וארשתיך לי לעולם, וארשתיך לי בצדק ובמשפט, בחסד וברחמים, וארשתיך לי באמונה וידעת את ד'". האמון המשפחתי בהבנותו ובשכלולו יסוב ויעבור את כל גבוליו וימצא את משקלו הנכון בכל הערכים היחושיים, ימצא את מעמדו הישר הבלתי־מעול בין איש לאיש, בין שכיר לשוכרו, בין עובד לנותן־עבודה, בין חכמי חידות לעמלי כפים, בין עמים רבים, בין יושבי אקלימים ומדינות שונות, בין התביעות הבשריות לתביעות הנשמתיות אשר לאדם, בין האדם ובין כל היצור, בין חיי שעה לחיי עולם, בין הכל אל הכל. האמונה הפנימית, היודעת את כבודה, את אשרה וגבורתה המדושנת עונג פנימי, המכירה שהיא בכל מושלת, שהיא מחלקת במדה ובמשקל של צדק ויושר, אור וחיים, לכל המון יצורים לאין תכלית, על־פי סדר וערך של יחושים נאמנים, דרוכים ברוח שלום ואמת, אמונת עולמים זו תהיה תפארת הכל, "עטרת תפארת ביד ד'", "אשת חיל עטרת בעלה".